

#1(3)/2014

ГАЗЕТА ДЛЯ ТИХ, ХТО НЕБАЙДУЖИЙ ДО ПОДОЛУ

КОНТРАКТОВА ПЛОЩА

1914

**Улиця
семи
названий**

2014

Когда-то улица Петра Сагайдачного называлась Мостовой, Большой Мостовой, Александровской, Революции, Кирова, Жданова... Что характерно: кроме первого, связанного с укрупнением, все остальные переименования — результат идеологических порывов переименовочной власти. А вот сама улица меняется несущественно, оставаясь узнаваемой через столетие. И слава Богу! Потому что старинные улицы — как выдержанный коньяк: с возрастом обретают свои истинные, неповторимые свойства. Лишь один вопрос: останется ли нынешнее название последним в непросто́й истории главной улицы Подола?

3

стор.

**«Столкнулись страх
и бесстрашие»**

Юрий Рыбчинский — поэт, поэт-песенник, драматург, сценарист. И в этом его универсальность. А уникальность в том, что в творчестве он «двуязычен без изъяна». В интервью «КПл» мэтр ответил на вопросы о творчестве, дал оценку ситуации в стране и рассказал о связи с Подолом...

4-5

стор.

«Погляд у майбутнє»

Конфлікти навколо будівництва у Києві стали можливими через недосконалість чинного Генерального плану. Проект нового основного містобудівного документа столиці має чітко регламентувати всі напрямки розвитку міста і передбачає розвиток Подільського району як історичного, культурного та туристичного...

6

стор.

**«Прогулки по Подолу,
старому и не очень»**

«КПл» починає публікувати цикл матеріалів, посвящених пам'ятним місцям одного з старейших районів столиці. Сьогодні ми з автором повествовання пропонуємо читателям окунути в атмосферу Конtrakтoвoї площaди, углубитися в історію вулиці Сагайдачного, завернути на Фролівську...

НА ДОБРОТУ ДНЯ

*Оксана
Шекера*

Шеф-редактор

В свое время мы с мужем ходили на хоккей болеть за киевский «Беркут», которым занимался наш товарищ. Появившееся на днях сообщение о переименовании команды воспринимается без вопросов. Но другие вопросы остаются.

Почему бойцы, присягавшие народу Украины, презрительно относятся к национальному флагу и гимну? Кто разрешил арестовывать раненых в больницах, что запрещено даже Женевской конвенцией? Как, служа закону, можно избивать людей, женщин, в том числе, вывозить их в лес, крушить авто? Кто подготовил спортивных боевиков? Документирует ли СБУ происходящее, чтобы хоть впоследствии восстановить справедливость? И, наконец, когда же все это закончится?

Ответ на последний вопрос: когда всем — «Беркуту», «спортсменам», части протестующих — перестанут платить за беспредел. Иссякнет долларовый брандспойт — и сразу начнутся реальные переговоры.

Сейчас все говорят о противостоянии власти и народа. Но есть еще одна грань конфликта: между внутренней культурой и агрессивным примитивом. Символами этого с одной стороны стало неутраченное фортепьяно на январском Крещатике, а с другой — пустые бутылки и мародерство в Украинском доме.

И все же сквозь творящийся ужас пробиваются лучи света. Это и протестант на морозе, облаченный лишь в броню достоинства, и те настоящие милиционеры, которые рискнули выложить запись в Сеть, и объединившиеся непримиримые «ультрас», и священники, впервые вставшие в едином миротворческом строю по Заповедям Христовым.

Украина смогла удивить мир. Хотя бы тем, что в пылу почти военной схватки в центре Киева не был разграблен ни один бутик — цивилизованная Европа так не умеет. Так будем молиться, чтобы Господь дал Украине шанс удивить всех еще раз и чудесным образом остановиться на самом краю гибельной пропасти. Тогда нелепая рубрика этой статьи станет вполне уместной.

Кстати, хоккейную команду «Беркут» переименовали в «Феникс». Очень символично!

ФЕСТИВАЛЬ-КОНКУРС

«МАЮ ЧЕСТЬ!»

22 січня 2014 року в Будинку дитячої творчості Подільського району відбувся фінал районного етапу міського фестивалю-конкурсу для юнаків 9–11 класів «Маю честь!».

У фіналі взяли участь хлопці — переможці шкільних етапів. У своїх виступах вони продемонстрували шанобливе ставлення до ветеранів війни, ветеранів військової служби та нинішніх захисників України.

Юнаки поділилися історіями про «лицарів» свого роду, у вигляді театралізованих розповідей показали військові професії, а також, за участі дівчат, представили власні таланти, здібності та вміння: тут і заняття спортом, і гра на музичних інструментах, вокальні та хореографічні композиції.

Переможу виборів учень 9 класу ЗНЗ № 93 Артем Миколенко — він представлятиме Подільський район на міському етапі фестивалю-конкурсу.

Захід пройшов на одному подиху. Однаково були задоволені його учасники та глядачі.

Валентина Галій

ДО КОБЗАРЯ — НЕ ВИЇЖДАЮЧИ З ПОДОЛУ

КЕРІВНИЦТВО ПОДІЛЬСЬКОЇ РДА ОЗНАЙОМИЛОСЯ ІЗ ВПОРЯДКУВАННЯМ ОБ'ЄКТІВ, ПОВ'ЯЗАНИХ З ІМ'ЯМ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

У робочій поїздці взяли участь керівники комунальних підприємств району та керівники структурних підрозділів райдержадміністрації, які безпосередньо відповідають за впорядкування пам'ятних місць, де бував Великий Кобзар, та об'єктів, що носять ім'я поета.

Голова Подільської районної державної адміністрації Сергій Крушановський нагадав учасникам робочої поїздки, що відповідно до указу Президента держави Віктора Януковича 2014-й в Україні оголошено роком Тараса Шевченка. «У Подільському чи не найбільше з решти районів столиці пам'ятних місць, які пов'язані з ім'ям Великого Кобзаря. Тому наше завдання не тільки звернути увагу на матеріально-технічний стан будівель і благоустрій пам'ятних місць, а й привести їх до такого стану, аби нам не було соромно за те, що вони носять ім'я Тараса Шевченка», — зазначив очільник району.

Перша зупинка робочої групи була на площі Тараса Шевченка. Найбільш проблемним для цієї території є питання благоустрою. Тому Сергій Крушановський дав доручення керівнику районно-

го шляхового експлуатаційного управління Олесь Хмарському порадити необхідні обсяги робіт з відновлення дорожнього покриття та тротуарів, аби мати реальний кошторис проведення необхідних робіт. Заступник начальника відділу по контролю за благоустроєм Андрій Курилко та начальник районного управління торгівлі Вікторія Блюміна отримали завдання детально

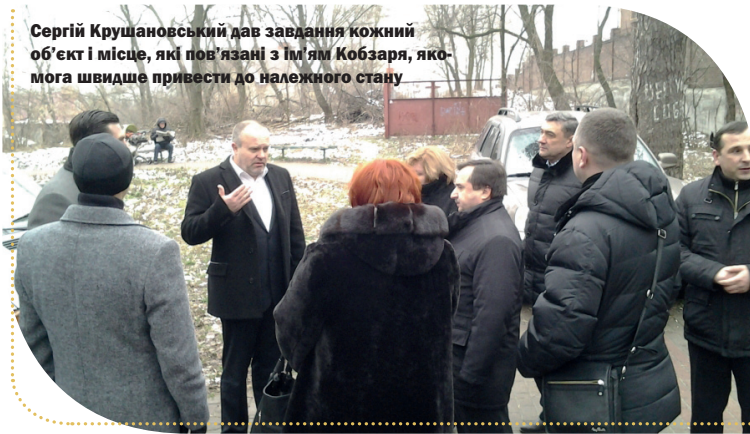

Хата-музей Т.Г. Шевченка утримується практично в ідеальному порядку

проаналізувати схеми розміщення малих архітектурних форм і визначитися з їх подальшим функціонуванням.

Однак питання благоустрою актуальні не лише для площі

Сергій Крушановський дав завдання кожному об'єкту і місцю, які пов'язані з ім'ям Кобзаря, якомога швидше привести до належного стану

Тараса Шевченка, вони стосуються і виходів зі станції метро «Тараса Шевченка», і кінотеатру ім. Т.Г. Шевченка. Останній, до слова, потребує не тільки впорядкування фасаду та сходів, а й капітального ремонту даху. У кінотеатрі було нещодавно відреставроване мозаїчне панно із зображенням великого поета, проте ця робота залишилася поміченою на тлі того, що потрібно зробити.

Голова райдержадміністрації доручив своєму першому заступникові Олегу Бойченку усіх комунальних підприємств і структурних підрозділів РДА, які причетні до відзначення

ювілею Кобзаря, та підготувати відповідного листа до КМДА, аби отримати необхідну фінансову підтримку для проведення зазначених робіт.

Відповідні заходи з благоустрою будуть здійснені й у селищі Шевченкове біля бювету та ставків по вулиці Кобзарській, а також у парку «Березовий гай», де росте знаменитий Шевченківський дуб. А от станом Шевченкової хати на Пріорці Сергій Крушановський був задоволений. Хата-музей утримується практично в ідеальному порядку, до ювілею Кобзаря тут варто хіба що освіжити огорожу.

Начальник районного відділу культури, туризму та охорони культурної спадщини Людмила Сабардіна зазначила, що в районі вже давно ведеться відповідна робота зі вшанування Великого Кобзаря, до якої активно долучилися всі бібліотечні установи, мистецькі колективи та учні навчальних закладів. А Сергій Крушановський, підсумовуючи захід, пообіцяв узагальнити всю інформацію з тим, «щоб кожному об'єкту і місцю, які пов'язані з ім'ям Кобзаря, якомога швидше можна було привести до належного стану».

Ірина Юрінова

Назустріч ювілею

«Контрактова площа» дізнавалася у подолян, чи знають вони, що 2014-го виповнюється 200 років від народження Тараса Шевченка і якими вони бачать урочистості з цієї нагоди

Цьогоріч великому українцеві, відомому по всьому світу, — особлива увага. Вже й підготовка до святкування ювілею Кобзаря розпочалась. Чиновники встигли відзвітувати про заплановані заходи і на державному, і на регіональному рівнях, а чи знають про свято пересічні українці? Ось що розповіли мешканці столичного Подолу.

Першою респонденткою стала студентка Київського університету імені Тараса Шевченка Тетяна. Дівчина сказала, що про ювілей знає, але жодного із запланованих із цієї нагоди заходів назвати не змогла. Щодо святкування запропонувала власні варіанти: «Можна було б організувати концерт, обов'язково українською, де співали б пісень на вірші Шевченка, відомі поети та всі охочі читали б його твори. На центральних площах міст можна було б показувати теа-

тральні постановки за його творами, а на телебаченні розповідати про Шевченка не лише як про митця, але і ознайомити людей з невідомими фактами його життя і творами».

35-річна Олена, працівниця одного із київських call-центрів, зазначила, що про свято чула не раз, але про заходи та місце їх проведення анічогісінько не знає. На її думку, в державі й так забагато проблем, тому нині не до широких святкувань.

«Нехай у державних справах лад наведуть, а то знову Шевченком прикриваються. Зарплату затримують, за квартиру платити треба, дітей чимось годувати, — ділиться наболілим наша співрозмовниця. — Хоча власне проти Шевченка, звісно, нічого не маю. Про таких людей треба пам'ятати, та що вдієш, коли турбот вистачає. Добре, якби у школі проводили поетичні вечори чи тематичні вистави, адже діти мало читають, більше за комп'ютерами сидять».

Подружжя 62-річна Анна Дмитрівна та 63-річний Василь Олегович про святкування теж знають: онуки-школярі розказали, вони ж бо вчать вірші Кобзаря — виступатимуть на шкільній лінійці. А от до державних заходів ставлення у пенсіонерів критичне. «Гроші спишуть — от і все», — пророкує Василь Олегович. А Анна Дмитрівна, яка понад 40 років вчителювала, пригадує, що раніше все було інакше.

«Неодмінно влаштовували вечори, шевченківські читання. Було у цьому щось особливе, атмосфера, чи що... А нині хоч би знали, хто такий Шевченко, не те, що вірші напам'ять учить», — додає з жалем у голосі.

Із майже двох десятків опитаних подолян жоден не міг назвати конкретного заходу, присвяченого 200-річчю від дня народження Кобзаря. А щодо того, як треба святкувати ювілей, мешканці старовинного району Києва були небагатослівні. Однак з'ясувалося, що молодь залюбки відвідала б театральні вистави чи виступи відомих українських музикантів та письменників (ціни на квитки мають бути доступними!). А люди старшого віку хотіли б почути радіопередачі, присвячені Шевченкові, та переглянути програми по телебаченні, бо йти кудись чи їхати не завжди дозволяє здоров'я.

ЇХ ЗНАЄ КОЖЕН!

Беседовал Иван Капустин, «КПл»

ЮРИЙ РЫБЧИНСКИЙ: «СТОЛКНУЛИСЬ СТРАХ И БЕССТРАШИЕ»

АБСОЛЮТНАЯ ВЛАСТЬ — ТОЛЬКО У ГОСПОДА БОГА. А ЛЮДИ НЕ ДОЛЖНЫ ВЛАДСТВОВАТЬ НАД ЛЮДЬМИ

Бывают таланты уникальные. Бывают универсальные. У Юрия Рыбчинского — и то, и другое в «одном флаконе». Он поэт, поэт-песенник (разные ипостаси, поверьте на слово!), драматург, сценарист — это об универсальности. А уникальность в том, что в творчестве он «двуязычен без изъяна», достаточно вспомнить украинский шедевр «Дикі гуси» и русский «Виват, Король!». И список можно продолжить. У Юрия Рыбчинского множество почетных званий, но более всего впечатляет 15-кратная победа на еще советской «Песне года».

«КПл» предлагает читателям интервью с Юрием Рыбчинским, чей жизненный путь начался на Подоле.

Мы общаемся в трагическое время, когда героическое и духовное сосуществуют в жизни с чудовищным и примитивным. Почему люди так легко сваливаются в натуральное варварство?

Я бы сформулировал иначе. Сейчас в Украине столкнулись страх и бесстрашие. Когда численность милиции превосходит численность армии — это полицейское государство. А значит, власть боится народа, боится ответственности за прегрешения. Происходящее должно было случиться — рано или поздно. Потому что власть обесмыслила существование людей. А люди не хотят жить в Средневековье. В других странах происходило то же самое.

Как, какими средствами можно воспитывать гуманного человека, которому насилие будет чуждо по природе? Христианство этим занимается тысячелетиями, но удается лишь единицам...

В массовом количестве нового человека пытались воспитывать только в Советском Союзе и фашистской Германии. Но четкой методики нет. Раньше в России была аристократия, дворянские корпуса, институты благородных девиц. Там прививали некие твердые принципы. Кстати, и по справедливому отношению к простым людям тоже. А сейчас это формально отдано сфере культуры, преимущественно — кино. Но оно борется не за души, а за прибыль. Голливуд всех задушил. Опять же в Украине жизнь и ментальность в Центре, на Западе, Востоке и Юге отличаются настолько, что бы можно говорить о четырех ти-

пах народа. Еще при Ющенко их стали славить между собой. И теперь начинается варварство. К примеру, я не приверженец коммунизма, сам натерпелся. Но уничтожать памятник тому же Ленину, памятник, известный за пределами Украины, без одобрения на своеобразном народном вече, — это варварство.

Согласны ли Вы, что Подол — оазис цивилизации?

Может им стать.

Что нужно, чтобы из оазиса Подол превратился в национальный центр культуры, туризма, бизнеса?

Необходимы желание, усилия и финансовые вливания. Все надо делать неспешно, но точно. И обязательно доводить до конца.

Что Вас связывает с Подолом?

Как что?! Я там родился, на Межигорской, 29, раньше это был доходный дом нашей семьи. Учился в 10-й школе, потом в 143-й. Первые стихи сочинил. Масса воспоминаний: Житний рынок, который был не там, где сегодня, а на противо-

положной стороне. Рядом на бульваре барахолка, где можно было купить книги, грампластинки и мою страсть — голубей. Подольский Привоз. Кинотеатр «Жовтень» — первый широкоэкранный кинотеатр в Союзе. Конtrakтовая, а тогда Красная площадь с танком на том месте, где сейчас памятник Сковороде. Клуб пицчеров — сейчас Детский музыкальный театр... На Подоле я прожил 33 года. Кстати, по соседству проживал поэт Михаил Кольцов.

Символично. А когда Вы почувствовали себя поэтом?

Еще в школе, классе в восьмом. Толчком к первым стихам послужила, разумеется, первая влюбленность. А поэты тогда были кумирами общества. Евтушенко, Вознесенский, Ахмадулина собирали дворцы спорта, для наведения порядка среди желающих попасть на поэтический концерт привлекали даже конную милицию. Опять же популярная в обществе дискуссия. Как там у Бориса Слуцкого: «Что-то физики в почете. Что-то лирики в загоне». Я начал публиковаться еще школьником — в «КоЗе», «Комсомолке». Первым критиком и наставником был

В этом году исполняется полувековой юбилей творческой деятельности поэта

Юрий Рыбчинский уверен, что муки творчества по-своему приятны, они — что-то вроде психологического мазохизма

Лесь Танюк, к которому попали мои ученические сочинения. Перед поступлением в институт колебался: можно было пойти в физкультурный — я серьезно занимался прыжками с шестом, либо в театральный. Но поступил все же на филологический в Киевский университет. Светлое время надежд и свершений! В то время я был членом своеобразного литературного салона в семье Квитницких, куда входили их дочь Катя, Ира Кашина, Гарик Остер и другие. Мы регулярно собирались, читали свои и чужие стихи, пили сухое вино, спорили, влюблялись. Помнится, мои юношеские влюбленности порой были короче самого короткого стихотворения, им посвященного. А Музыка в форме песни вошла в мою жизнь отчасти случайно, но задержалась навсегда. «Виновником» был композитор Игорь Поклад. И вот на днях исполняется 50 лет моему творчеству и 25 лет рок-опере «Белая ворона».

Традиционный вопрос нашей газеты: талант — это награда свыше или наказание?

Думаю, награда. Когда человек творит, он получает истинное наслаждение.

Но мы знаем массу примеров, когда талант мучает своего обладателя, буквально

но в гроб вгоняет. Достоевский, например, Высоцкий.

Все равно творчество — это счастье! Работаешь в удовольствие, да еще и люди благодарны. Конечно, есть муки творчества, но и они по-своему приятны, что-то вроде психологического мазохизма. А если бы Достоевский не писал, то талант бы просто взорвал его изнутри. Но без работы талант мертв. И думать надо о вечном, о Поззии, а не о стихах.

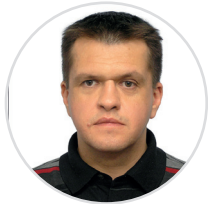
Почему никто из украинских литераторов не получил до сих пор Нобелевскую премию? Один Иван Франко рассматривался всерьез.

Великие таланты рождаются после великих потрясений. Николай Глазков сформулировал: «Чем столетие интересней для историка, тем для современника печальней». С литературой так же. Вспомните, сколько могучих писателей появилось после революции 1917 года. Разве была бы без нее написана «Белая гвардия»?

Так может, и у нас скоро появится лауреат Нобелевки?

Будем надеяться. И не забывать, что абсолютная власть — только у Господа Бога. А люди не должны властвовать над людьми. Но обретая бразды, наши правители сразу же забывают об этой истине.

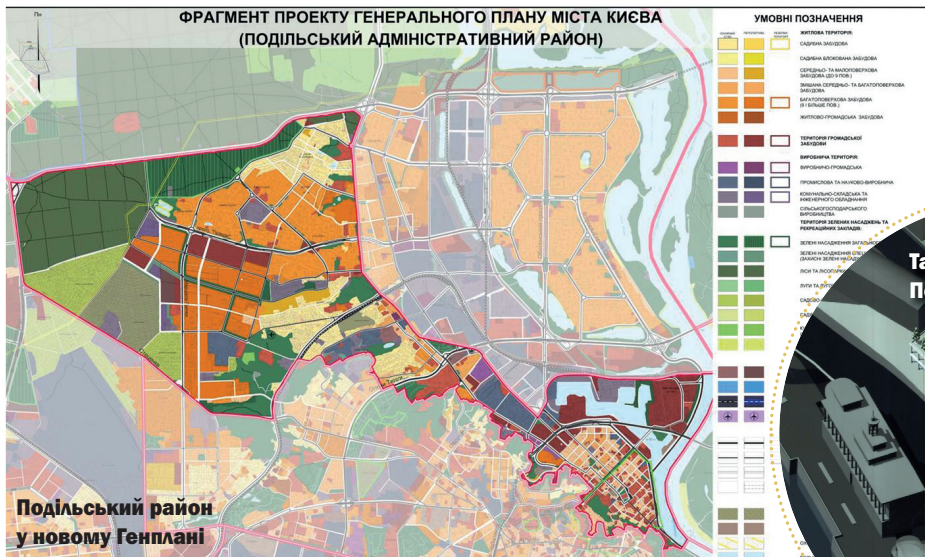

Сергій Петрик

ПОГЛЯД У МАЙБУТНЄ

ПОДІЛ РОЗВИВАТИМЕТЬСЯ ЯК ІСТОРИЧНИЙ, КУЛЬТУРНИЙ ТА ТУРИСТИЧНИЙ РАЙОН СТОЛИЦІ

Новий Генплан Києва передбачає розвиток Подільського району як історичного, культурного та туристичного. З'являтимуться освітні, культурні, виставково-музейні об'єкти. На Поштової площі формуватиметься громадсько-туристичний центр у комплексі з річковим пасажирським вокзалом «Дніпровська гавань», де будуть розміщені міжнародні фінансові компанії та банки, представництва міжнародних організацій. Комплексний благоустрій, реконструкція та реставрація будинків на Конtrakтовій площі, вулицях Нижній Вал і Верхній Вал, Андріївському узвозі обов'язково передбачатиме виконання громадсько-туристичних функцій.

ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНА СПАДЩИНА

Історичне розпланування старого Подолу входить до історико-архітектурного заповідника «Стародавній Київ». У складі Генплану розроблено історико-архітектурний опорний план Києва. При розробці Генплану врахували Концепцію реконструкції Конtrakтової площі та реставрації будівель і споруд на вулиці Сагайдачного, спорудження пам'ятника Петру Могили, відновлення комплексу Гесте та магістрату. Передбачені реконструкція інженерних мереж та бруківки, упорядкування території, встановлення елементів вуличного освітлення, вуличних меблів, а також реставрація фасадів. Щодо будівництва нових об'єктів, то воно можливе лише після громадських обговорень.

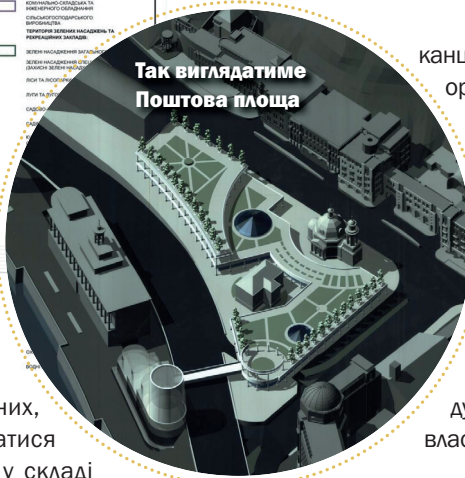
До речі, саме на Подолі, на Андріївському узвозі вперше влада застосувала вольові рішення, на які раніше не зважувалася, заборонивши будівництво навіть узгоджених об'єктів, ко-

мерційно дуже вигідних, які могли б споруджуватися цілком легітимно. Зараз у складі Генплану Києва розробляються містобудівні обмеження, що мають зберегти історичну спадщину.

Київрада ухвалила запропоноване міською адміністрацією рішення про створення плану зонування (зонінгу) території столиці. Київ буде розмежовано на зони, в кожній із яких встановлюватимуться окремі умови й обмеження для містобудування за принципом сумісності нового будівництва з уже існуючими поряд спорудами. Насамперед розділять на зони територію центральних історичних районів, Подільського в тому числі, де забудова найхаотичніша.

Хоча за проектом Генплану в середмісті не можна буде споруджувати будинки, що мають більш ніж дев'ять поверхів, на історичному Подолі обмеження можуть сягати чотирьох-п'яти поверхів. Прописують регламенти для кожного кварталу мікрорайону — щільність забудови, функціональне призначення майбутніх ділянок, відсоток зелених насаджень тощо.

А на прикладі Андріївського узвозу кияни дійшли до стандартної в Європі концепції — використання середовища самим населенням, яке має право вирішувати, що розташовуватиметься по сусідству. Меш-

Так виглядатиме
Поштова площа

канці узвозу не лише організовані та обізнані щодо своїх прав і можливостей, а й активно ведуть переговори з міською владою, підписавши з нею меморандум і захищаючи власні інтереси.

НОВІ ПАРКИ ТА СКВЕРИ

Окрім об'єктів історичної спадщини, на які багатий Поділ, чинний на сьогодні Генплан неспроможний забезпечити збереження зелених насаджень: Київрада в минулі роки проголошувала за безліч землевідведень у зелених зонах, і відповідні зміни було внесено до Генплану. Із прийняттям нового Генплану ці землевідведення буде скасовано.

Зелені насадження загального користування займають 775,3 га Подільського району. Це три лісопарки, які впорядковуватимуться, — «Сирецький гай», Кирилівський, «Кинь-Грусть», спортивний парк «Спартак» та інші.

Генеральним планом передбачається також благоустрій Куренівського парку, парку «Березовий гай», буферного парку біля масиву Виноградар, а також пам'ятки природи «Кристерова гірка».

У районі створюватимуться нові парки — на жит-

ловому масиві Мостицький (вулиці Замковецька, Старицького, Мостицька), на вулиці Фруктової (біля водойми) та на схилах Юрковиці.

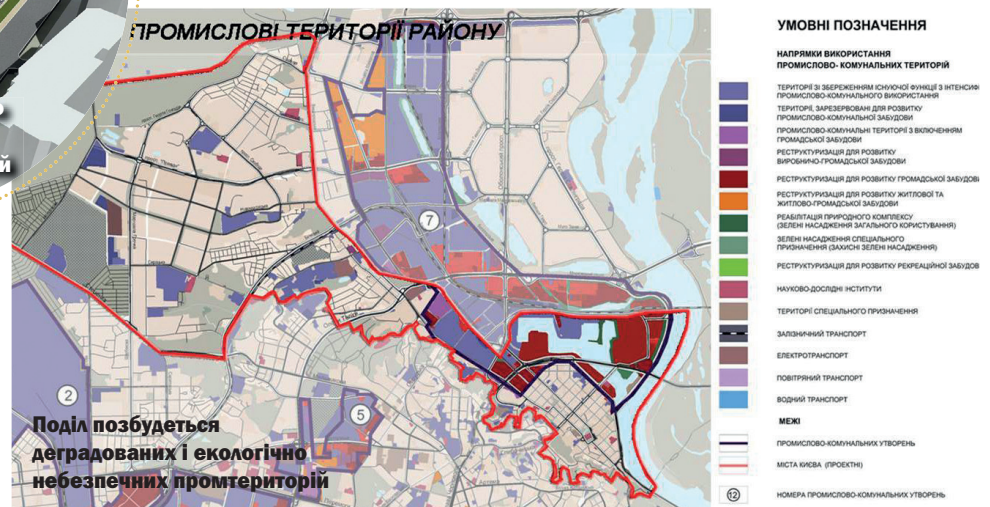
Нові сквери та бульвари з'являться на майбутньому житловому масиві між проспектом Правди та вулицею Маршала Гречка. У затоці Гавані буде створено бульвар-набережну, на схилах Дніпра — пішохідну озеленену зону.

До речі, розробники Генплану в ході громадських слухань отримали пропозицію громадян і внесли зміни до проекту — замість громадської забудови по вулиці Електриків, 28, будуть зелені насадження загального користування.

СУЧАСНА ЗОНА ДІЛОВОЇ АКТИВНОСТІ

Водночас намічено і подальший розвиток провідних промислових підприємств. Серед них — Київський завод шампанських вин «Столичний», «Пивзавод на Подолі», Київський вітамінний завод, «Фармак», тролейбусне ремонтно-експлуатаційне депо, «Київхліб». Очікується, що там впроваджуватиметься роботизація, екологічно безпечні технології.

А стосовно тих підприємств, які не працюють або неефективно використовують земельні ділянки, Генеральний план пропонує реструктуризувати частину промислових та комунально-складських територій Подільсько-Куренівського промрайону на сучасні зони ділової активності — «Петрівський-Рибальський центр» площею 220 га.

Сучасне житло
по вулиці
ТираспольськійПоділ позбудеться
деградованих і екологічно
небезпечних промтериторій

ЖИТЛОВЕ БУДІВНИЦТВО БЕЗ УЩІЛЬНЕННЯ

У Подільському районі планується побудувати ще 2,4 млн. кв. м житла, проте не методом ущільнення існуючої забудови, як дехто вважає, а за рахунок нових, вивільнених територій.

Основною ділянкою будівництва стане територія колишніх теплиць на землях державного підприємства «Науково-дослідний виробничий агрокомбінат «Пуща-Водиця», що прилягають до вулиці Маршала Гречка і проспекту Правди, де планується спорудження доступного житла з об'єктами соціальної сфери та інфраструктурою.

Тут формуватиметься комфортне середовище проживання мешканців, передбачене стратегічною ініціативою «Центр поруч з домом» Стратегії розвитку м. Києва до 2025 року. Це — комплексна забудова та інженерне облаштування території, створення соціально гарантованого рівня забезпечення мешканців повним комплексом установ та підприємств обслуговування, місцями постійного зберігання автомобілів, нормативним рівнем озеленення тощо.

Передбачається розміщення дитячих дошкільних закладів на 2310 місць, дитячих дошкільних закладів, об'єднаних з початковою школою, на 2730 місць, загальноосвітніх шкіл на 4860 місць, поліклініки, кабінетів сімейного лікаря, академії танцю та інших закладів художнього виховання дітей, спортивних споруд та майданчиків, а також торговельно-розважального центру загальноміського значення, що надаватиме мешканцям району широкий спектр різноманітних послуг.

У планувальній структурі району використовуватиметься принцип вільної забудови з системою перетікаючих внутрішньо-квартальних просторів із затишними дворами і високим рівнем благоустрою та озеленення.

Відповідно до Генерального плану, у перспективі під територією району передбачається прокласти подовження Сирецько-Печерської лінії метрополітену, що з'єднає його з центром міста, а в межах пішохідної доступності перебуватиме практично вся житлова забудова району.

Інший резерв територій під житлову забудову — це реструктуризація комунальної зони. Таким чином стане можливою поява нового житлового району з об'єктами соціальної сфери в межах вулиць Замковецької та Новомостицької.

Також передбачено комплексну реконструкцію мікрорайонів застарілої забудови. Завдяки їй сучасне житло з'явиться по вулицях Осиповського, Маршала Гречка і Щербакова. Заплановано і завершення будівництва житлового комплексу з об'єктами соціально-громадського призначення та паркінгами на вулицях Тираспольській та Вишгородській («Паркове місто»).

Також розробники Генплану врахували пропозиції громадян стосовно виключення з документа запланованої багатоповерхової забудови в районі вулиці Сошенка, 33, де розташовані мистецькі майстерні — там залишатиметься садибна забудова.

На історичному Подолі й дев'яти поверхів забагато

Про особливості нового Генплану Києва наша розмова з керівником розробників — начальником комунальної організації «Інститут Генерального плану міста Києва» Сергієм Броневицьким.

Сергію Петровичу, яка нагальна необхідність у новому Генплані, якщо попередній був прийнятий 2002 року та розрахований на розвиток столиці до 2020-го?

Ми проаналізували виконання рішень цього Генплану за 10 років і отримали наступну картину. Щодо житлового будівництва він навіть перевиконаний (темпи введення житла у столиці були дуже високі, надто до кризи), як і щодо торгових, офісних і розважальних об'єктів. Але що стосується будівництва інженерних об'єктів і мереж, об'єктів транспорту, розв'язок, доріг, а також установ систем освіти і охорони здоров'я, то тут радити нема з чого — лише 20–30% виконання.

До того ж місто розвивалося не зовсім так, як передбачав Генплан. Кількість населення зростала швидше, ніж очікували: нас сьогодні вже більше, ніж передбачалося на 2020 рік. Так само прорахувалися і з транспортом, адже кількість автомобілів значно перевищує ту, на яку сподівалися розробники попереднього документа.

Окрім того, Генпланом 2002 року передбачалося розширення меж Києва фактично удвічі, однак це не було узгоджено ні з обласною радою, ні з районними радами в області. Тому ці території забудовувалися за рішенням органів місцевого самоврядування з урахуванням місцевих потреб, з іншим цільовим призначенням, ніж було закладено в Генплані Києва.

Водночас до Генплану було внесено кілька тисяч змін, що стосуються будівництва у зелених зонах, у центральній історичній частині міста. У ньому, наприклад, міститься ефемерна норма про те, що в центрі столиці не можна споруджувати будинки вище

за 27 метрів — із застереженням, що ця норма почне діяти «у віддаленій перспективі». Тобто абсолютно не зрозуміло коли — через два або 20 років. Це і розв'язало руки забудовникам-інвесторам, які запустили багато скандальних будівництв, ігноруючи думку киян.

Наскільки фаховим є колектив розробників нового Генплану?

Нашим Інститутом розроблені десятки детальних планів територій, концепцій містобудівного обґрунтування, проектних робіт. Окрім того, у складі авторського колективу нового Генплану Києва приблизно половина — люди, які розробляли попередню версію документа. Наприклад, Микола Дьомін (професор, завідувач кафедри міського будівництва КНУБА), Євген Лішанський (директор інституту «МіськЦивільПроект»), Генріх Фільваров (директор Інституту урбаністики) та інші. Загалом у розробці Генплану брали участь декілька десятків проектних інститутів. Зокрема, позитивну рецензію дав провідний інститут у сфері містобудування — Діпромісто.

Про новий Генплан іноді кажуть, що це спроба легалізувати протизаконні землевідведення.

До Генплану, який діє нині, від самого початку почали вносити зміни щодо землевідведення. З 2002-го по 2010-й рік таких рішень було прийнято більше тисячі — це близько 2 тис. га. Причому всі вони були узгоджені з розробником того Генплану — ДП «Інститут Генерального плану Києва» ПАТ «Київ-проект». Де-юре всі землевідведення законні, якщо за них проголосувала Київська рада. Формальна процедура внесення поправок до Генплану була дотримана. Але тепер ми пропонуємо Київ-

Сергій Броневицький наголошує, що Генплан суттєво обмежить висотність новобудов у центральній історичній частині міста

раді, одночасно із затвердженням нового Генплану, скасувати землевідведення як такі, що суперечать йому.

Чи буде захищено інтереси власників землі, які отримали її на законних підставах?

За понад чотири роки ми переглянули близько 10 тис. земельних ділянок у Києві, встигли поспілкуватися з дуже багатьма власниками. Ми не маємо наміру забирати землі, але будемо наполягати на їх цільовому використанні. Тобто, приміром, якщо це рекреаційна зона, то там не можна будувати житло.

Які основні переваги нового Генплану може- те зазначити?

Насамперед, розширення удвічі територій буферних зон Києво-Печерської лаври та Софії Київської. По-друге, вперше у практиці розробки генпланів запропоновано заборонити будівництво в центральній історичній частині міста об'єктів підвищеної поверховості та висотних об'єктів. На сьогодні, як я зазначив, такої заборони не існує, тому виступати проти запропонованих нами новацій можуть хіба особи, які мають суто меркантильний інтерес у забудові центру столиці.

Ми обмежили в проекті Генплану новобудови по всій історичній частині Києва дев'ятьма поверхами. Але на історичному Подолі й цього забагато, оскільки на його окремих територіях висотність не перевищує три-чотири поверхи.

Проблему транспортних заторів пропонується вирішувати не тільки за допомогою будівництва нових тунелів, мостових переходів, різнорівневих розв'язок, але і шляхом будівництва ділових центрів на Лівому березі.

При цьому площа Києва збільшуватиметься лише на 1225 га. Нове будівництво вестиметься не в зелених зонах, а за рахунок територій промислових зон, військових частин, сільгосптериторій, що використовуються неефективно.

Новий Генплан передбачає просто фантастичні вкладення в місто.

Загальна вартість реалізації документа протягом 15 років — 48 млрд. євро. Зараз ця цифра здається великою, але останнім часом інвестори активізувалися. Скажімо, дедалі більше цікавляться забудовою промзон. Реалізація Генплану на 70% буде виконана за кошти інвесторів.

Валерий ЕВГЕНЬЕВ, специально для «Контрактовой площади»

ПРОГУЛКИ ПО ПОДОЛУ, старому и не очень

ПРОГУЛКА ПЕРВАЯ

Начинать необходимо с Контрактовой. Она — центр Подола и одна из самых больших киевских площадей. Но в отличие от Ленинградской — здоровенной, плоской и урбанистической, Контрактовая — уютная и очень человеческая. Со своими сквериками, памятниками и фонтанами, с Гостиным двором и всей его богатой биографией — не столько исторической и архитектурной, сколько современной протестной.

На Ленинградской — непрерывное движение машин. На Контрактовой — бурление жизни человеческой. Ощущение то ли ярмарки, то ли великого переселения народов. Особенно в районе дальнего «транспортного» пятачка. Тут переходы станции метро плавно перетекают в конечные остановки маршруток и трамваев, и все они суматошно перемешаны с бесчисленными цветочными магазинчиками, продуктовыми лотками, с разнообразными киосками и «сигаретными» бабушками.

И, конечно, в большом количестве студенты «Могилянки», с 1992 года обособившиеся в примыкающих к площади корпусах бывшей Духовной академии и Братского монастыря (правильней: Киево-Братского Богоявленского). Память об упразднённом большевиками монастыре в народе не исчезала никогда. Отчасти благодаря чудом сохранившей своё название Братской улице, а также потому, что в 1967 году в намоленное место вселилось единственное в Союзе Высшее военно-морское политическое училище, исправно снабжавшее идеологически грамотными замполитами все пять флотов ВМС СССР.

«Ничего не изменилось, — шутили на Подоле, — как был мужской монастырь, так и остался».

Впрочем, несмотря на сомнительное трудовое поприще, ребята там были хорошие. Как-то, проходя мимо главного КПП, мы с товарищем попросили пару сигарет у сурового мичмана с красной повязкой дежурного на рукаве, увлечённо разговаривавшего с каким-то штатским. Продолжая говорить, мичман согласно покивал, но, вместо того, чтобы протянуть зажатую в левой руке «Приму», зачем-то полез правой рукой в кобур. Ни удивиться, ни хотя бы вздрогнуть мы не успели. В кобуре дежурного мичмана обнаружился вовсе не парабеллум, а пачка «Столичных», которую он нам и предложил. Всё с тем же благожелательным кивком, не прекращая разговора...

После распада СССР все помещения, десятилетиями обживавшиеся такими весёлыми бойцами политико-идеологического фронта, как раз и передали возрождавшейся Киево-Могилянской академии. Вообще же патриотичные преподаватели и студюсы «Могилянки» не то чтобы стесняются своих непосредственных предшественников, но предпочитают чаще ссылаться на Петра Могилу, Киево-Братскую коллегию и на Феофана Прокоповича — словом, на изначальные ростки своего могучего академического древа.

Тут мы можем их понять. Да и путь наш лежит на противоположную сторону площади — мимо Гостиного двора, минуя памятник гетману Сагайдачному, чьим именем названа центральная улица Подола.

Кстати сказать, об улице Сагайдачного. Бывшая Жданова, «в девичестве» Мостовая, позже — Большая Мостовая. До революции — Александровская в честь Александра I Благословенного, который, помимо изгнания Бонапарта и прочих свершений, возвратил Киеву Магдебургское право. После волны переименований начала 1990-х киевские остроловы долго уточняли: считать ли теперь новыми «Ждановым» и «Киро-

Так выглядела Фроловская в 1979 году

вым» гетмана Сагайдачного и Михайлу Грушевского, между которыми новая власть разделила Александровскую, как когда-то власть коммунистическая — между героями своего пантеона.

А мы идём дальше — туда, где сходятся Покровская и Притиско-Никольская, и где начинается малюсенькая улочка Фроловская. Название странное, явно искажённое, ведь женский монастырь, сохранившийся даже при коммунистах, — Флоровский Свято-Вознесенский.

До середины XIX в. улица Фроловская называлась Черная грязь — из-за характерной заболоченной местности

Улочка же Фроловская совсем крохотная — два маленьких кварталчика. Мог бы быть и один (по левой стороне один и есть), но справа Фроловскую разрезает Боричев Ток — одна из самых длинных подольских улиц — тоже узенькая и вся какая-то заброшенная, даром что проходит прямо над резиденцией американского посла. А ещё Боричев Ток — одна из самых древних улиц и на Подоле, и во всём стольном граде. Названа она в честь человека не только реального, ещё в X веке владевшего местными угодьями, но и знаменитого.

Но вернёмся на Фроловскую. Старожилы ещё помнят, что не так уж давно — лет тридцать назад — была она раза в три длиннее и не утыкалась в глухую стену, подпирающую Замковую гору, а слегка вильнув влево, туда, где сейчас протезный завод, карабкалась почти до вершины. Самая настоящая улица, мощенная крепкими булыжниками. Выглядела неказисто — так ведь и прославленный Андреевский спуск в ту пору был вымощен точно так же. Нынешними относительно ровными «овечьими древностями» камнями его перемостили уже на моей памяти: то ли в 1982-м, к празднованию 1500-летия Киева, то ли ещё к Олимпиаде-80.

Правда, дома на «горной» части Фроловской были проще. Не солидная «доходная» застройка второй половины XIX века, а маленькие частные домики, робко жавшиеся к прихотливым изгибам своей улочки. Их обитателей позже расселили в более приспособленные районы. И за пару десятков лет улица исчезла. Но вела она... Или нет, точнее, будет так: ещё когда она была, то перед последним подъёмом улица прекращалась, оставалась дорожка, едва обозначенная старинными каменными ступенями. Под конец и она переходила в узенькую тропинку, уже почти без всяких следов оставшейся за спиной цивилизации. И выводила эта тропинка в самое сердце Замковой горы — местности дикой и таинственной. Куда и мы доберёмся в следующий раз.

Ранее улица переходила в тропку, которая вела в самое сердце Замковой горы

Борич — один из самых первых славян, упомянутый в официальных княжеских документах среди послов, отправленных в 945 году в Константинополь. (До того времени посольства доверяли только своим, варягам. В списках — лишь Рулавы, Труаны, Фарлофы и прочие Инегелды — дружинники и «бояре» Вещего Олега).

Старший брат Андріївського узвозу

Антон Ареф'єв

Майже забута вуличка Подолу, що має назву Боричів Тік, овіяна ще літописними легендами

У новинах про реконструкцію Поштової площі нерідко фігурує Боричів узвіз — хоча насправді небагато хто одразу скаже, де він знаходиться. Його невелика ділянка, що з'єднує Володимирський узвіз та Набережне шосе, дійсно розширена, тут влаштовано хороший тротуар, під ним проклали підземний перехід. Менше звертають увагу на значно крутіше продовження шляху вгору, вздовж лінії фунікулера, де деякі доволі ризикові водії залишають свої автівки. Там, угорі, починається одна з найбільш маловідомих вулиць центру Києва, що веде аж до Андріївського узвозу, — Боричів Тік.

Назва Боричів згадується в київській топоніміці не одне сторіччя, проте версій її походження чимало. Говорять і про воеводу Борича, і про Боричеву гору як стару назву Андріївської. Втім, більш логічним є співзвучність зі словом «борич, бирюч» — так у Київській Русі йменували митників. Дійсно, адже і Боричів узвіз, і вулиця Боричів Тік формують початок класичної дороги-серпантину, що веде на пагорб — у самісінький центр княжого граду. А «Тік» можна пояснити і як пам'ять про один з численних струмків, що стікали з гори, а тепер вони сховані під землею. Або ж як скорочення від «торг» до «ток» — дійсно, чому б не влашту-

вати торжище перед заставою митників і не платити додаткові збори? А ось вже нагорі цього старовинного підйому до княжого граду, на початку нинішнього Андріївського узвозу, розташовувалася саме біля Десятинної церкви найстаріша київська площа — Бабин Торжок. Ця назва ніби сама каже про те, що тут відбувалося.

Нинішня вулиця Боричів Тік була прокладена ще на початку XIX століття, після великої подільської пожежі 1811 року. Розташована на терасі над нинішньою вулицею Сагайдачного, вона була забудована дуже скромними одноповерховими будиночками, чимало з яких знесли ще у 1980-х роках. Збереглося лише кілька та-

Стара частина вулиці — практично Поділ 1970-х років

ких садиб — на самому початку вулиці, біля Андріївського узвозу, хоча, на жаль, нині вони далеко не в кращому стані. Допомагає перенестися в минуле Подолу і бруківка — така ж сама, як була на Андріївському узвозі до недав-

ньої реконструкції. Ця ділянка вулиці зроблена «під старовину» ще на початку 1980-х років, коли до святкування 1500-річчя міста Андріївський узвіз перетворювали з доволі пересічної вулиці на київський Монмартр. А далі, в бік Поштової площі, вже

контрастів, ще більше можна здивувати розповідями про трамвай, що колись тут їздив. Так-так, при всій своїй зовнішній старовинності, нинішня бруківка родом з 1980-х років, а десь під нею ще чекають на археологів майбутнього залишки шпал однієї з найбільш незвичайних трамвайних ліній дореволюційного Києва. Ми звикли до зручного маршруту фунікулера від Михайлівської до Поштової площі, але спочатку його нижня станція розташовувалася саме на вулиці Боричів Тік. Нижче стояли приватні будівлі, які знести не могли, — і тільки 1929 року, вже за радянської влади, лінію продовжили на 38 метрів до Поштової площі. До цього ж вулицею Боричів Тік, а також нижнім кварталом Андріївського узвозу, ходив трамвай, що підвозив пасажирів до фунікулера. До речі, і трамвай, і фунікулер складали єдиний маршрут № 15, пересадка ж була безкоштовною.

Блоггер Questrum

Бульвар на Канаві повертається

ОДНА З ГОЛОВНИХ МАГІСТРАЛЕЙ ПОДОЛУ СЬОГОДНІ — БУДМАЙДАНЧИК, А ЗОВСІМ СКОРО БУДЕ ОНОВЛЕНО І БУЛЬВАР

Поділ нині по праву можна вважати одним з головних будмайданчиків міста, і одночасно безліч об'єктів зводиться на вулицях Верхній і Нижній Вал. Величезні будівлі на перетинах з Житньоторзькою та Костянтинівською вже формують образ Валів як вулиці не тільки з малоповерховою забудовою. Доповнюють картину нові комплекси вище Житнього ринку — тут, по суті, відроджується колись втрачена забудова. Тож варто подумати і про новий образ вулиці, який формується на наших очах.

Молоді архітектори пропонують наситити бульвар цікавинками

Соєю назвою Верхній і Нижній Вали відсилають нас у давні часи, коли тут дійсно проходили укріплення Подолу, до того ж замість рову з водою використовувалася невелика річка Глибочиця. До початку XIX століття її русло було звивистим, а після пожежі 1811 року, коли вигорів практично весь Поділ до Валів, річку спрямили. Тоді до запуску міської каналізації залишалося трохи менше століття, і Глибочиця по суті виконувала функції стічної канави, тож і називали її просто — Канава.

1842 року вздовж річки був прокладений бульвар, через неї перекинули містки. Можливо, нині ми порівнювали б Вали з Венецією і Амстердамом, якби

не сморід від стічних вод. До речі, приблизно з 1850-х років якийсь час вулиця користувалася славою кварталу «червоних ліхтарів» — до переїзду цих закладів на вулицю Ямську. Найбільше смороду було від відходів кожум'яцького виробництва, адже майстерні з вичинки шкіри розташовувалися у верхній частині Канави, в однойменному районі Кожум'яки (нині — частина Воздвиженки). Тож уже до кінця XIX століття мешканці району зажадали запроторити річку в колектор, що й було зроблено, — так з'явився нинішній бульвар.

Шість кварталів колишнього бульвару на Канаві живуть різним життям, і, до речі, майже на кожному з них висаджено інший вид дерев — каштани, тополі, липи.

Верхні квартали живуть ще атмосферою чи не повоєнного Подолу: головні мешканці бульвару в теплу пору — це безхатченки, ще стоїть залізний магазин епохи перебудови. Але по обох боках вулиці зводяться нові будівлі, реконструюють історичні, тож невдовзі новому Подолу вдасться витіснити цей навіолобазарний колорит. Квартал між Костянтинівською та Межигірською вулицями — ще недавно трамвайна вузлова станція, але «короткий» розворот закрили, як кажуть, за скаргами якогось місцевого дідуся, тож тут окрім зупинки ще й парковка. А ось нижні три квартали — вже практично місцевий сквер, де прогулюються матусі з малечою і призначають побачення.

Яким же буде бульвар на Валах — галасливим, як біля базару, чи тихим, як нижні квартали, або ж нові житлові та офісні комплекси з численними кафе та магазинами створять тут атмосферу респектабельної туристичної вулиці? Реконструкція Валів — у доволі близьких планах міського проекту «Київ Самобутній», започаткованого 2013 року, а молоді архітектори замислювалися про майбутнє вулиці ще на рік раніше. Цікавий і досвід столиці Колумбії міста Богота, де подібний бульвар за зовсім невеликі кошти зробили комфортною прогулянковою територією. Пожвавити бульвар у майбутньому має і трамвай — за перспективною транспортною схемою, вагони тут ходитимуть виділеними смугами проти потоку автомобілів, а пасажирів виходитимуть саме на прогулянкову алею у центрі Валів.

Ірина Юрінова

Наука може бути цікавою

В «ЕКСПЕРИМЕНТАНІУМІ» ПРОСТИМИ СЛОВАМИ РОЗКАЗУЮТЬ ПРО СКЛАДНЕ

Посилання у соціальній мережі про такий собі музей на Подолі, де відбуваються всілякі дива, довіри попервах не викликало. Утім, якась невідома сила все-таки змусила зайти на сайт і вже перше враження було досить приємним: є інформація і про музей, і про ціни, що не менш важливо для відвідувачів. А вже за годину я була на станції метро «Контрактова площа», звідки буквально кілька кроків до вул. Верхній Вал, 2-А, де синіми літерами на зеленому тлі написано «Експериментаніум».

Музей розміщується на трьох поверхах і має 250 інтерактивних експонатів. «Ми намагаємося розповісти дітям простими словами про найскладніше, — наголошує Віра, яка працює у музеї гідом, контент-менеджером і куратором виставкових проєктів. — Експонати у музеї інтерактивні, до всього можна торкнутися, власноруч випробувати».

«Експериментаніум» працює майже півтора роки, у вересні відсвяткували перший день народження. У музеї представлені секції механіки, молекулярної фізики, електрики, магнетизму, оптики та акустики. Кожного місяця у музеї з'являється новий експонат, а шоу оновлюються щосезону. На брак відвідувачів тут не скаржаться: квитки і по інтернету бронюють, і купують на місці.

Впадає в око, що навіть у ранковий час відвідувачів забагато. У залах шум стоїть неймовірний, що якось незвично для музею. Малеча бігає, сміється... Щоправда, трохи старші діти поведуться стриманіше і разом з бать-

ками роздивляються експонати.

У кривих дзеркалах постаті нерівномірно витягнуті то у висоту, то в ширину. «Мені б таке дзеркало», — жартує одна з мам, помітивши, що у відображенні схудла кілограмів на десять. Увагу привертає дзеркальний лабіринт, адже знайти вихід у цілковитій темряві — завдання не з простих.

Юна парость освоює музичні інструменти. Якщо фортепіано особливого інтересу не викликає, то експонат з водопровідних труб жодної миті спокою не має. На хвилику зазираємо до конфе-

ренц-залу, де триває кулінарне шоу. Глядачів небагато, та атмосфера тепла, майже сімейна. Ведуча жартує, хоча розповідає про серйозні речі — полісахариди й вуглекислий газ. Не менш цікаво у відділі анатомії: тут можна не лише експонати побачити, але й власний відбиток на стінці залишити.

Минаючи веселу юрбу дітей, прямуємо до лабораторії, де буквально за півгодини ведучий (за освітою хімік) покаже, як змішавши дві рідини — білу і коричневу, — отримати чорну. Ще малеча дізнається, як влаштувати димову завісу, чи буває лід сухим і як від подиху рідина може змінити свій колір.

Нещодавно в музеї з'явився новий експонат — темна кімната з лазерами, в якій потрібно дістатися до спеціальної кнопки і натиснути її, жодного разу не потрапивши під промені, інакше спрацює сигналізація. За слова-

Музеї сьогодні не користуються особливою популярністю. Експонати, яких не можна торкатися, не надто привітні охоронці й байдужі екскурсоводи, головні цікавинки — за склом. Однак музей популярної науки і техніки «Експериментаніум» руйнує стереотипи.

Експонати у музеї інтерактивні — до всього можна доторкнутися, власноруч випробувати

ми Віри, після дзеркальної кімнати цей експонат другий за популярністю.

Загалом вражень від музею багато, а щоб оглянути всю експозицію, години точно не вистачить. Адже є ще сферичне кіно, де на диванчиках під куполом можна побачити дивовижні історії про зародження Всесвіту, появу галактик і зірок, виставка

«Механіка доби Відродження» і електричне «Тесла шоу», нескінченні лабіринти, пристрої для шпигунів і навіть пів-КАМАЗа!

А головне — несподівано розумієш, що точні науки могли бути значно цікавішими, якби їх викладали у такому форматі...

ПОДІЛЬСЬКА РАЙОННА В МІСТІ КИЄВІ ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

- провідний спеціаліст відділу контролю за благоустроєм (на період перебування основного працівника у відпустці по догляду за дитиною);
- головний спеціаліст відділу (Центру) надання адміністративних послуг;
- головний спеціаліст відділу контролю.

Основні кваліфікаційні вимоги до кандидатів:

— вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, спеціаліста; стаж роботи за фахом на державній службі не менш як один рік або стаж роботи за фахом у інших сферах — не менш як три роки; вільне користування ПК; вільне володіння державною мовою; аналітичні здібності, висока працездатність та відданість роботі.

Документи на участь у конкурсі подаються до відділу з питань кадрової роботи та державної служби Подільської районної в місті Києві державної адміністрації протягом 30 днів з дня публікації оголошення в газеті за адресою: 04070, м. Київ, Контрактова площа, 2 (к. 22); тел. 425-44-67.

Перелік документів, що додаються до заяви, розміщені на офіційному веб-сайті Подільської районної в місті Києві державної адміністрації: <http://podil.kievcity.gov.ua/>